

LA CAMPANA DE GRACIA

LOS FASSOS.

Fins que s' acabin aquests Jueus de la llibertat no podrém cantar *aleluya*.

LO MESTRE Y 'LS DEIXEBLES.

En las iglesias de Espanya quals rectors no s' han tirat al carrer, celebran durant aquesta senmana un dels misteris mes grans de la religió de Cristo.

Y si es cert que molts d' ells ho fan de pura pensa sense atinar lo que puga significar un acte que cad' any vè repetintse, ni pensar ab altra cosa, com los cómichs dolents, que ab la propina, no es menos cert que no hi ha gent devota de bona fé, que 'l dia anomenat dijous sant no s' empolayni per anar á recorre monuments y respirar en tots ells los misteris de la religió que professa.

Pensar ab un home, fill del poble, treballador obscur en las sèvas infancia y joventut, llansarse al mon per regenerarlo absa doctrina: véurel rodejat de dotze ciutadans rústichs exercint per tot arréu una activa y sàbia propaganda: contemplarlo obrintse pas ab los sèus principis esencialment democrátichs, é inspirats esclusivament en la virtut y 'l bè del próxim: y mirarlo després víctima dels rezels de la gent d' upa d' aquell temps, alarmada pèls fruits que ab la sèva sembra recallia, fins al punt de péndre'l, martirizarlo cruelment, escarnirlo, abojetejarlo, fent befa de la sèva dignitat, per acabar clavantlo en una créu, patibul ignominiós ahont acabavan sos dias los criminals mes culpables, es una cosa que francament, créguis ó no 's cregui ab la divinitat, mirada tant sols baix l' aspecte humá presenta un sublime punt de vista.

Aquest es lo mestre. Jove de trenta tres anys, tenin en son cor arrelat lo pensament de regenerar al mon ab las ideas que brollan de la sèva conciencia com una font serena y clara, ni adopta la força brutal pera conseguirho, ni 's val de l' engany y de la perfidia pera alcansarho, ni per obtenirho se deixa dur per la força de la juventut impulsada per l' energia y fortalescuda per la rahó.

Ell predica la pau y la fraternitat y es lo primer en professar aquestas ideas: encómia la sobrietat y l' abstinencia, y es la sèva vida un exemple de sobrietat: fuig de las riquesas, del benestar y dels goigs materials, com la nit de la llum: propositantse moralisar al mon l' hi promet lo benestar en una vida futura, ahontdeuran ser justament recompensadas las virtuts de cada hú, y tant á cegas créu lo que predica, que ni un jay! de dolor l' hi arrencan los terribles tormentos que l' hi infereixen, ni una reclamació tant sols dirigeix als perversos jutjes conjurats per pérdre'l, ni finalment pronuncia la mes petita retractació davant per davant de l' atterradora imatge de la mort.

Aquest es lo mestre, que al morir deixa asahonada ab la sèva sanch una idea salvadora, la qual poch temps després fructifica y ompla 'l mon enter.

¿Qui son los deixebles?

Miréulos. Quan están cansats de donarse á la bona vida, fent un comers indigne ab la religió, la qual ha establert tarifas per anar al cél á péu, ab cella, ab galera, ab central, ab carril y hasta ab telégrafo, segons siga la paga: quan se troban enrogullats de predicar contra 'ls adelantos moderns, contra la filosofia humanitaria, contra la ciencia regeneradora, contra la política que tendeix á establir sobre la terra l' imperi de la LLIBERTAT, l'

IGUALTAT y la FRATERNITAT que son mestre predicaba: quan veuen que la civilisació obrintse pas, los arranca la máscara y 'ls presenta al públich tals com son, llavors los veuréu arremengarse la sotana, lligarse la téula ab un mocador d' herbas, cenyirse 'l revolver, pendre 'l trabuch y á martxas forçadas corre cap á la montanya, donant lo crit de Dèu, Patria y Rey, ab lo qual tractan de disfressar l' ódi, la venjansa y 'l crim.

Y qui no té prou valor per obrar aixís, en un recó de sagristia soborna y desencamina á algun llanut; dintre de la márfega hi amaga 'ls recursos destinats á las partidas santas d' assessins y lladres: y 's constitueix en tot y per tot, valentse de tots los medis, en agent actiu de las bandes de facinerosos que semblan á son pas l' extermini pèl país.

Y qui no 'n té encare per obrar á la quieta com los anteriors, perque no tots se distingeixen per la sèva serenitat, no 'n té tampoch per desenténdre's de la tatxa que desobre de tota la classe hi ha caigut, fentse ab son silenci obstinat y desleal, cómplice dels altres.

Lo mestre no volia altrás armas que las de la rahó y las del exemple; lo deixeble mes s' estima un bon trabuch y una bona canana bèn provehida.

Aquell predicava la pau y la fraternitat: aquest fá la guerra y desencadena la discordia.

L' un moria per la sèva idea, víctima de l' injusticia dels homes: l' altre per defensar una injusticia mor matant sobre 'l camp de batalla, entre 'l fum del petróleo y l' espatech de las descárgas.

Per xo á l' un lo mon enter lo venerá, y á l' altre lo mon enter lo desprecia.

¡Ay si 'l mestre tornès per aqui! No n' hauria de dar pocas de palmetadas als deixebles!

BATALLARAS

Ja tenim en Catalunya als dos nous generals Velarde y Patiño.

Lo primer no ha entrat á Barcelona ni vol entrarhi fin que haja batut á la facció. Es un militar valent, actiu, enérgich y pundonorós. La sèva presencia sola ha animat á las tropas de tal modo que ja pèl lloch se parla de disciplina. En lo Maestrazgo feu molt bona feyna ab en Cucala. Creyém de tot cor que aqui també recullirá llores y gloria.

Lo general Patiño, lliberal antich, desde 'l govern militar prestará també molt bons serveys, cooperant ab sas acertadas disposicions al extermini dels carlins.

A un y altre personalment los hem saludat ja: coneixem las sèvas disposicions y estém segurs que prompte, molt prompte, practicamente veuréu los resultats.

La confiança, que 'ns han inspirat la comuniquem plens de goig á nostres lectors, ab la seguretat de que abundarán en ella una vegada vejim lo que poden lo valor, l' energia y las ganas de salvar á la patria de una plaga vergonyosa.

Apoyo demanem que prestin nostres correligionaris als generals que 'l govern nos envia para salvar la patria y la República.

Un altre voluntari dels que custodiavan los presos de Sans, l' anomenat Bonet, ha mort á consecuencia de la ferida terrible que rebè, entre 'ls sufriments mes horrorosos, deixant també á una familia en la miseria y l' abandono.

Mártirs del cumpliment de son deber, hauria de servir la sèva mort de remordiment cruel, als qui pèl gust de regalar á la ciutat una escena de salvatjes, l' ocasionaren!

Acudim als sentiments filantrópichs de nostres lectors perque 's recordin que en la redacció de l' *Independencia* hi ha una subscripció oberta en favor de las desgraciadas familias d' aquests infelisos.

Ja haurán tingut coneixement dels fets que 'l dissapte de la senmana passada anavan á donar un fort trastorn á Barcelona.

Alguns díscols tractavan de oposarse á viva forsa á las órdres del govern que disposá 'l rellevo del general Contreras.

Previngut lo partit unánimement se disposá á retxassar á viva forsa las impertinencias dels perturbadors del órdre públich, y davant de l' unió compacte de tots los elements, de totas las corporacions y de totas las autoritats, aquells macos varen donar per perduda la partida.

Es ocasió ja de que en totas ocasiones lo partit republicá compregui, com compregué 'l dissapte, sos interessos.

Un dels mes enfutismats era un tal coronel Maza, andalús, guerrero de llengua y bebedor de paladar.

Diuen que aixecar lo cotxe ab la copa, l' h agradaba més qu' aixecar lo cotxe ab l' espa sa.

Per lo demès quan feya tantinas, al principi, acostumaba á ferne fer á Barcelona entera.

Pero després... en Maza fou la maza de Fraga. Quan l' agafaren com á un moixó podia dir

— «Sic transit gloria mundi.»

En Oteiza ha sigut fusellat pèls car lins, un pobre civil que 's trobava ferit y baix la protecció de la Societat de la Créu roja.

Quan morin y Dèu los cridi á judici, son los carlins capassos de fusellar á Dèu.

Los intransigents de Madrit are que veuen qu' es impossible demanar turró al govern, perque en plé período electoral se tancan las caixas ab pany y clan, s' entretenen creantli tota classe de dificultats, are fent manifestacions intempestivas, are surtint cada dia ab una nova exigencia y sempre sent los floncos de la situació.

Evitéu per medi de la federal tanta vergonya.

Dilluns, ab una mica mes, presencia Barcelona una escena com la que fá poch dias consterná á la ciutat. regant de sanch lo glaci de Sant Antoni.

Uns pobres diables, acusats de ser agents carlistas eran conduhits pèls voluntaris de Sabadell cap á Atarassanas. Una turba 's llensá ab actitud amenassadora contra 'ls presos, y fou menester pendre euérgicas disposicions pera evitar una vergonya mes per Barcelona.

S' observá que 'ls que mes cridavan eran gent vaga, ganduls de professió, sens que s' notés un sol home honrat, un sol obrer, que donés semblants mostrás de salvatjisme.

Deixant apart las midas que puga pendre l' autoritat, nos sembla que ja es hora de que la gent de bè s' apoderi dels que aixís procedeixen fentlos hi sentir tot lo pés de la llei.

Los pitjors criminals son los que obran tant cobardament.

Qui vulga escabetxar carlins, á la montanya!

—Bé ¿en qué quedem? Se arreglará la qüestió de l' artilleria ó nó?

Per mi aviat ho fora.

Faria votar á las mulas si volan als antichs gefes, y aixís coneixeriam al mateix temps qui es mes tossut: las mulas ó aquets.

Lo governador de Sevilla ha dirigit un mensatge al bisbe, demanantli que reprengües als capellans que desde la trona fan política.

Me sembla que 'l escoltará com si l'hi diguessin Llusia.

¡SOMATENT!

¡Perque, creuhats de brassos,
joh ciutadans: estém,
deixant que vils fanátichs
trepitjin nostras lleys,
y ab nostra sang se gosin
com tigres famolenchs?
¿Perque no 'ls doném cassa
alsant lo SOMATENT?

Ja es hora que s' acabi
la cáfila de serps
que indignes nos escupan
devant del mon enter.

Ja es hora que se acabi
la xusma vil y cruel;
ja es hora que ressoni,
per tot lo SOMATENT.

La llibertat sagrada
nosaltres los doném,
y ells ab lo crim nos pagan
aquest favor inmens.

Las nostres llars deixémne,
lo nostre bras armem,
jurém son extermini,
tocant á SOMATENT.

Per tot, creman y roban
y matan l' indefens,
manats per sanguinaris
y vils aventurers.

Martxem á la montanya,
la plana abandonem,
y fem que ferm ressoni
lo toch de SOMATENT.

De sanch y de ruinas
son pas deixan cubert,
l' incendi y la matansa
son sos millors plahers.

¡Avant ciutadans lliures!
Avant y fora: aném;
ningú se 'ns quedi enrera,
al toch de SOMATENT!

No 'n quedi cap ab vida,
de aquestos faritzeus,
que los altars ne deixen
per pendre lo fússell.

Alsem bandera negra,
á foch y á sanch lluítem;
¡corrém á exterminarlos!
Toquéem SOMATENT!

BOIXOMPIFAIX.

Lo Brusi recordava l' altre dia los fusellaments fets per Espartero en l' any 37, ab motiu de la insubordinació del batalló de Segovia.

Aquests recorts nos ne despertan d' altres.

Quan lo desastre del Pont d' Alabern en octubre de 1863, en lo qual part de un tren se despenyá morinthe molts passatjers, l' humanitari Brusi digué poch mes ó menos:

«Afortunadamente eran vagones de tercera clase los que mas sufrieron.»

Nos jugariam qualsevol cosa que 'ls redactors de l' avi de la premsa escriuhen ab tinta vermella, per recordarse de la sanch.

D' ell dirá l' Historia: —«Fue un viejo cruel y sanguinario.»

Llueix lo primer diumenje d' abril. Aixís com las flors brotan en plena primavera, brota per tot Espanya un sentiment.

Diuhen las mares: —L' any passat fou un dia de dol. L' infame rifa humana s' endugué als fills de nostras entranyas. Las nostras llágrimas se confongueren en lo lllindar de la porta. Los pobres lluytan ab los carlins per conquistar lo dret de viure entre la familia, honrats, havent combatut per la llibertat y per la patria. Mes sos germans no 'ns serán arrencats may més.»

Y per tot Espanya 's fan manifestacions, y per tot las midas y demés aparatos infamants presos de las llamaradas confonen son ardor ab l' entusiasme del poble, que crida:

—¡Viva per sempre la República! ¡Viva per sempre l' abolición de quintas!

Aixó es horrorós.

En Castelar ha abolit las órdenes de Carlos III y de Isabel la Católica.

Y aixó que en Castelar es lo ministre mes enérgich en favor del ordre. Vejin que farán los altres.

També s' ha suprimit la banda de María Luisa.

¡Si ab tanta facilitat poguessen suprimirse las bandas carlistas!....

Las creus passarán als Museus Arqueológicos.

Proposo que hi haja un rétol que diga:

—Recort tdels últims carnestoltas espanyols.

Dimecres va haverhi una reunió de parroquians de Sant Jaume en la Casa de la Ciutat.

Uns volian que l' iglesia tornes á obrirse al culto, altres que no; y de la discussió, ab una mica mes ne surt la llum á garrotadas.

No hi ha com la gent devota per cantar rosaris de la aurora.

Segons parer del Arquitecto municipal la rectoria de Sant Jaume amenassa ruina.

Segons parer de molts polítichs republicans, son moltas las rectorias que n' amenassan.

Si no las aguantan ab los fusells dels carlistas!...

Tenim la satisfacció d' anunciar que molts capellans se deixan la barba.

Ja 's van secularisant.

També se 'ns ha dit que hasta n' hi ha que 's deixan la lutzana.

Si poch á poch, voldrán ser mes republicans que nosaltres!...

MORALETA.

Pollastre en dijous sant menjá un católich, y Dèu lo castigá donantli un cólich; un altre en igual dia dejuná, y va morir de débil lo endemá.

Aixó vol dir lectors que 'l mon está faltat d' esquiladors.

Lo cura Santa Cruz ha escrit una carta al Pensament espanyol.

L' hi diu hipócrita.

Efectivament: escriure un periódich, qual paper serveix l' endemá de taco per fusellar lliberals indefensos, no mes poden ferho que hipócritas.

Lo Capitá Martrus de Martorell ab trenta homes amarrá una partida carlista composta de mes de vint, que s' havia amparat de una casa de pagés en las immediacions de Cervelló.

Aixó succehia á primers d' aquest mes.

Ab quanta rahó esclamarian los presos:

—Per l' Abril
cada voluntari 'n val mil.

Los carlins ja tornan á interrompre las vias férreas.

Per interrompre 'l curs de la civilizació no hi ha com ells.

Un tipo necessitava quartos. Enmatlevá la livita á un amich y se l'hi empenyá.

Aquest ho sab y fa 'l desentés.

Al cap de poch dias que reb fondos, la tréu y l' hi torna.

L' amo de la livita, aspirant á ministre, l' hi contesta ab los següents termes:

«He tenido á bien admitir la levita que me mandas, quedando altamente satisfecho del celo y la lealtad con que la has DESEMPEÑADO.»

En la Catedral de Sevilla un tipo d' aquells rezalao, manifestá que tant si la professó de la Semana Santa 's feya com si no 's feya, surtiria la Verge de qu' ell estava encarregat, perque la Verge era mes republicana que Dèu.

Un periódich fá constar ab aquest motiu que Dèu, segons diuhen es carli, y que amenassa per lo mateix haverhi gravíssimas complicacions en la república celestial, si no 's forma aviat un ministeri de conciliació.

—Ah, sí, noy, sí: aixó pren un aspecte grave.

—Oh molt grave, gravíssim.

—Mira 'ls carlins del Nort. Ja tenen 40 canons que 'ls hi han regalat los legitimistas francesos.

—Oh! Y encare no sabs lo millor. No 'n tenen 40 tant sols; cada carli 'n tèn un.

—¿Ahont?

—A sota las barras. Es lo que hi passa 'l menjá.

L' Hidalgo ha dimitit la Capitanía general de Canarias.

Siempre HIDALGO y generoso....

¡Horror y furor del mon!
¿Qué? ¿No saben res d' aixó?

En Saballs ja t'è un canò!...

¡¡Barba Azul tiene un cañón!!!

L'Olózaga jugant al billar, ab una mica mes se tréu un ull ab lo taco.

Suposant que ab motiu del tanto, l'ull l'hi queda tort, y que per ell la república ha sigut una ratera, queda demostrat que 'ls morts resucitan.

Allá veurán un altre *Guerao de la Ratera*.

Los carlins are s' escusan.

Diu que mirant al calvari hi veieren tres creus y no sabent per quina obter, acordaren seguir á la majoria.

Deixaren sola la de Cristo y adoptaren la dels lladres.

Lo número 2 dels *Descamisados*, periódich de Madrid, ha sigut denunciat.

¡Fort!

¿Qui 'l fa anar sense camisa, ensenyant la transferència?

Cucala ha entrat á Benicarló y se n' ha endut 40.000 rals.

Aqui no hi ha tal Cucala; lo que hi ha aquí es un Esparver.

Los carlins cremaren dias endarrera la correspondencia pública que venia ab lo carril de Zaragoza.

Ab la mateixa sanch freda haurien cremat las personas á qui anavan las cartas dirigidas.

Los conservadors treballan.

Volen anar á las elecciones.

¡Guerra á la República! ¡Viva!... ¿Qui?

Ay pobrets: ni siquiera ho saben.

La trastada que 'ls va caure á sobre l' onze de febrer encare 'ls dura: y 'ls infelissos desvariejan.

Son tantas las noticias falsas que propalan certs periódichs, que la *Gaceta* s' ha vist obligada á obrir una secció al objecte de desmentirlas.

En desagravi de la *Gaceta* monárquica que tantas mentidas deya, bó es que la *Gaceta* republicana 's disposi á dir veritats.

CATECISME CARLÍ.

Pare nostre:

Carlos nostre que estás en los gels, bèn venerat siga 'l teu nom, vinga á nosaltres lo teu govern, còbrinse las contribucions tan en la serra com en lo vall. Las duas pelas de cada dia, donáunoslas Senyor en lo dia d' avuy, y perdoneunos los nostres deutes, aixis com nosaltras asesinem á nostres acreedors, no 'ns deixeu caure en l'emigració, ans lliuraunos de 'n Cabrinety y Arrando, Amen.

MAGRICIAS.

Los manaments de la lley de Carlos lo ximple son déu.

Lo primer: Volguer á Carlos costi lo que costi.

Lo segon: Jurar per Déu, patria y rey l'extremi dels liberals.

Lo ters: Cremar las iglesias tan en dias feiners com en dias festius.

Lo quart: Deshonorar als Pares per ferse bandoler.

Lo quint: Treure 'ls ulls als presoners, fustellarlos ó escorxarlos de viu en viu.

Lo sisè: Mes que 'l gall de la passió.

Lo setè: Robar y saquejar tot lo que 's puga.

L' octau: Fer periódichs plens de mentidas.

Lo novè: Deshonorar la muller del pròxim quan s' entri á saqueig.

Lo desè: Desitjar los diners y la vida dels liberals.

Aquestos déu manaments s' enclouhen en dos: amar y servir á Carlos lo ximple, y clavar al pròxim de nassos contra una cantonada.

Los manaments de l' iglesia son cinch.

Lo primer: Incendiar las iglesias ab petróleo.

Lo segon: Confessar ab lo trabuch á la má.

Lo ters: Combregar ab rodas de molí.

Lo quart: Fer dejunar al pròxim.

Lo quint: Cobrar missas dels llanuts sens frau ni engany per la santa patria, situada mes avall del pit.

UN LLARCH.

CANTARS.

Ets maca y molt sandanguera y per ço m' agradas molt.

Sols tens una falta noya: ser filla de un carlinot.

Diuhem que 'ls federals son uns lladres y uns assessins: ¿que serán los que aixis parlan quan diuhem bè dels carlins?...

Aguest caco dels mes fins que busca *feyneta* en vá, se 'n pot ana ab los carlins, y 'n Saballs n' hi donará.

L. J. R.

Quan un pobre cau borraixo, tothom diu: —¡Quin borraixó!... Mes quan es algun ricatxo, —¡Quina basca, aquest senyó!

M' han dit nena no fá gaire que ab Castells tens amoretas: no 'm fassas semblants brometas que 'm fas fer castells en l' aire

A. DE LA F.

Desde aquell jorn que á las dotze un dols si 'm vares donar, al sentí aquest' hora penso ¡ay qu' es hora de dinar!

Lo ram que ahir vaig donarte guarda'l nena, guarda'l bè, porque ab eix ram y dos quartos potsè 't darán un llonguet.

M' agradan tos negres ulls, m' agradan tas negras galtas... m' agradan ¡ay! sobre tot los pollastres ab patatas.

LLUS DE I.

EPICRAMAS

Cert dia molt me féu riure un que haventae mort un gat deya tot enfutismat: —Ja t' ensenyaré de viure

A. DE LA F.

Se morí en Sans al carre, home de génit d' hivern: egoista, ateo, altané: per lo tant quan hi aniré trobaré sans al infern.

S.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Hem rebut xaradas, algunas de las quals, las que mes se distinguen tindran taula, dels ciutadans Pep, Un cómich de

Horta, Lo Noy de la mare, Nissu Carranday, C. P., Un bon republicá, Xixa, J. T. y B. de Figueras, Tit morenet, Trompet de Reus, Antonet de la F., y Un tisich. —N' hem rebut també dels ciutadans Lo noy gran del Forn y Tricolor, encare que aquestas venen sense solució contra lo que desitjem.

Ciudadá Pere sense por. —Tu pi á la falta d' espay, no á que no s' ho va qui l' omisió de son soneto: l' hi posaré. —J. Trebalig. —Lo mateix l' hi dibèm per lo que respecta als seus epigramas. —L' aprenent. —Idem idem. —A. F. O. —Idem idem. per lo que respecta als seus epigramas. —Pau Flaut. —Idem idem en part, conforme veurá. —Un campané. —Idem idem. —Jo-feresa. —Idem idem. —Noy gran del Forn. —Vaja que l' epigrama es massa gras. —Un trompet de Reus. —Lo que 'ns envia per si sol ocuparía mitja campana; no s' estiri tant home. —J. T. B. Figueras. —Si per qui á Figueras arriban á sentir las cantarelles que 'ns envia, creguim: lo xiulan. —Nissu Carranday. —Sempre que fassa versos vagi alerta á no relliscar. —Un trempat. —Com hi ha mon, vostè m' agrada. —Senreb. —Savéu qu' hem fet tot lo possible per complaure'l. —J. B. y M. —La seva endavinalla es massa dissimulada. —F. P. O. Reus. —No troba que es una cosa bastant i-sulsa la fuga de consonants? —Llus d' Igualada. —Vostè de tot t'è menos de llus: ja sap per lo mateix que ab gust rebrem tot lo que 'ns envihi. —J. R. y C. —Si tots los lectors de la CAMPANA haguessen de fer un viatge, ne vindria mal lo seu concell. —Noy de San Joan. —Posi una mica de pebra y sal á lo que 'ns envia: no te gust. —Noy de la mare. —Que no ha estudiat retórica encare? —L' hermita de Sant Bardri. —Prengui candè a com l' anterior. —Magricias. —Ja véu que qued' satisfet. —Un llarch de la cal. —Idem idem. —Xixa. —Los versos que 'ns envia mereixen ser llimats de la molta prosa que 'ls entleixeg. —Un sarahuista. —Hi pasarem los seus epigramas. —Xarrapeta. —Idem idem. Lo de localitat de que 'ns parla, ha de ser en general molt interessant y notable porque puga anarhi. —Lo jove rústich. —Ja véu que s' ha enganyat: home no s' desanimi. —Antonet de la Figue. —Lo soneto que 'ns envia t'è una bona idea pero está molt mal desenvolupada. Quan tinguem un rato l' arreglarém. Lo demés ja ha vist que s' apròlta.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

Amich Lopez, ciudadá, vos demano ab mitja pó que 'us dignéu ferme insertá de tot la solució.

—Lo CA-PIS-EOL molt trempat y vestit casi de Nou, va al enterro del veynat ab sa GAN-DE-LA de sou.

SENREB.

Han remés las tres solucions exactes los ciutadans Pep, Boixempifais, Nela, Un desbarrelinat d' Arenys de Munt, y Marieta Tascón.

Han endevinat tant eols las duas primeras un tal Berruga, Irurac-bat, lo noy de Llet, Pau Peu-Piu y Pou, Xarrapeta, y Un cómich d' Horta.

Y finalment ha tret la primera y la tersa en Jo-feresa; la primera sola Mossen Estafeta, y la segona no més, Un trempat.

XARADA

I.

Ma segona es una lletra Qu' en l' alfabet trobarás, La primera n' es un' altre, Sino que aquí está en plural. Ma tercera, es una nota De l' escala musical. Y al home segona y quarta, No l' hi faltan mals de caps. De Madrid á Barcelona, Segona y tercera va, ¡Y molts me diuhem 'l tot Perqué soch republicá! PEP.

II.

Músich es prima, segona afirma, nega la tersa. tot, pagés cria. NELA.

(Las solucions en lo pròxim número.)

ENDEVINALLA.

Are m' ha dat la mania de mirarte com barrinas y no obstant, si m' endavinas, no cregas te 'm negui, no. Me posan sobre la taula algun dia, y 'l diamenje se 'm parteix y no se 'm menja: endevina qui so jo.

UN TROMPET DE REUS.

(La solucio en lo pròxim número.)

L. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.